

יש מישהו בשכונת התיקוה שמגלי
גלת את האבן לראש ההר, גם אם
קלושים הסיכויים שהיא תישאר שם ולא
תדרדר כלפימטה.
גאולה פרחי מאמינה בלב שלם שניתן
לעשות זאת, וגם אם לא, היא עושה את
שלה בדבקות.
גאולה היא מדריכת חבורות-רחוב של
עיריית תל-אביב בשכונת התיקוה, ולדידה
לא מדובר כאן במיקצוע, אלא באורח
חיים. אפשר לומר שהיא כמו אחת מהחבר
ר'ה של שתיים מחבורות הרחוב של הר
שכונה, שכל-אחת מהן מונה כ-15-12
נערים.

מישפטים כמו: „גאולה, תבואי אתי
מחר ללישכת הגיוס“, או „סדרי לי עבור
דה“, „דברי עם העובדת הסוציאלית שי
תזין משהו“, או: „אני כבר לגמרי בבוץ,
אבל שימי עין על אחי“, הם שיגרתיים
באוונייה ולא אחת פוקדים אותה צילצולי
טלפון בהולים בדירתה שבגבעתיים, כי
קריאה לעזרה. אין שעות-עבודה סדירות
ומקובלות, אין חלוקה בין יום ולילה.
גאולה פרחי היא רווקה בת-31 ממוצא
תימני. מישפחתה מתגוררת בנס-ציונה ולה
חמישה אחים וארבע אחיות. „אני השנייה
מלמעלה“, מחייכת גאולה בעיניים בוערות.

התימניה בת ה-31 היא מדריכה של חבורות-רחוב בשכונת התיקוה

זיא נולדה בשנת 1946 ברחובות וגדלה
בנס-ציונה. משסיימה כיתה ח' עברה להת-
גורר שנתיים עם דודיה שבראשון-לציון.
„משום שזה היה בית רחב אמצעים“, היא
מספרת, „וכל פעם היו לוקחים מישהו
מהילדים ומטפחים אותו לתקופה“. בראש
שון-לציון נימנתה על תנועת הנוער ועובד
הלומד ומייד שמו עליה עין. „יש לך
פתיחות, כוח, מנהיגות וביטחון“, ציין
המדריך, „את מתאימה להנהיג.“
גאולה נבחרה ללמוד הדרכה מטעם הר
תנועה, בבית-ברל, ובתום הסמינר נישר
לחה לבית-שאן ועבדה שם בשכונת-אליהו.
„השכונה היתה בעייתית — רובם עולים
חדשים ממרוקו“, נזכרת גאולה, „וידעתי
בדיוק לקראת מה אני הולכת. הייתי כולי
בת 17, בערך. לפני הגיוס קיבלתי הודעה
מטעם התנועה שרוצים אותי להדרכה כי
באר-שבע או באילת. החלטתי לנסוע דרו-
מה — וידידו ויחכימו — אומר הפית'
גם, והגעתי לאילת. עבדתי שם כשלוש
וחצי שנים במיסגרת התנועה עם החטיב
בה החינוכית, ומאוחר יותר עם החטיבה
המיקצועית של הנוער.“

„מה קרה, הבחירות קרבות?“

כעבור שדוש וחצי שנים קיבלה הצעה
לעבוד בבית-נוער באיתור נערים מוב-
טלים — כאלה שאינם עובדים או לומ-
דים, ואז נפטרה אמה. גאולה היתה בת
עשרים ואחת. בתור אחת האחיות הבכיר
רות במשפחה, עזבה את ההדרכה, חזרה
הביתה לנס-ציונה והתחילה לעבוד שם
במיפעל ולטפל בבית. מקץ שנה הציק לה
שוב חידק ההדרכה ובאותה עת התקבר
לה לבית-שיקים פסיכיאטרי בנס-ציונה
לתפקיד מדריכה במחלקת נוער.
הרומן עלה שם יפה, לדבריה, והיא נשר-

אך אני בשלי. לא זו בלבד, אלא שגם
ביקשתי את שכונת התיקוה, לתדהמתם.
לא ידעתי לקראת מה אני הולכת ומה יש
לי להציע.“

כשהגיעה לשכונה התחילה באיתור הר
חבורות. היה עליה לעקוב ולהבחין באיזו
שעה מתגודדת חבורה זו או אחרת ובאי-
זה מקום. האם יש תנועה, או האם ההתי-
כנסות היא מיקרית. המעקב לבדו ארך
כשלושה חודשים ואז הגיע שלב ההתי-
קרבות. בתחילה דחו אותה באגרסיביות.
„הרבה היו כאן לפניך, הבטיחו ולא
יצא שום דבר“, אמרו לה, אז: „מה קרה,
הבחירות מתקרבות?“ לא ידעו איזה גוף
היא מייצגת, חשדו בה שהיא בלשית, אולי
קצינת מיבחן, אך גאולה לא נואשה. מדי
יום הופיעה ליד מוקדי ההתגודדות והסי-
בירה להם שוב ושוב מהן מטרותיה. סיפ-
רה שהיא יודעת שיש להם בעיות, אם בעי-
יות מישפחתיות, או בעיות אחרות הקשור
רות בצבא, או בעבודה. היא ביקשה לעי-
זור. התחילה בטיפול באחד ואחר-כך עבר
רה לטפל באחר, ולבסוף נפרצה הדרך.
„לאט לאט הם נפתחו ואז הגיעה שעת
המיבחן — ההחליל לבדוק מה אני מסוי-
גלת לעשות — מישוה מבקש שאסדר לו
עבודה ואני מתרוצצת ועושה שמנייות

הם חשדו בה שהיא בלשית או קצינת-מיבחן. עכשיו מאמינים לה

באוויר כדי להצליח, אני יודעת שאם
אצליח עם אחד, זה יחזק אותי לגבי הקבוצ-
צה כולה. הפתיחות גדולה יותר. כיום
הם כבר לא מחכים שאשאל, אלא פונים
אלי בצורה ישירה, כשמגיע אלי נער
שעומד להישפט בפעם הראשונה, אני
משתדלת שלא יטילו עליו עונש גדול
מדי, כי אחרת הוא ישבר מייד. אני מר-
גיעה אותו. אני קושרת קשר עם קצינת
המיבחן העוקבת אחריו מהצד המישטרתי,
ומדווחת לה בפירוט על הנער, מאחר שי-
אני עומדת בקשר הדוק עימו. אחר-כך
אני משמיעה את מה שיש לו לומר בבית-
המישפט, הנושב להתחשב בעדות אופי
של מדריך, כי הוא מגיע מהשטח, הוא
בעניינים.“

שטיפת-

מוח

ברוב המיקרים מנסה גאולה להתי-
ב דיר לנער את תודעת השירות הר
צבאי, יש הרואים בצבא תחילת פרק חדש,
יש כאלה שחייל בעיניהם הוא בחוקת
„פרייר“, ויש כאלה שגאולה מנסה למנוע
את גיוסם מחשש פן לא יעמדו בשירות,
ייכשלו, יירמסו והתוצאות תגרומנה להתי-
מרה במצב. גאולה מנוטת את הספינה
בעדינות ומגייסת לשיפוטה הרבה מאד
אינטואיציה ורגש. קורה שהיא הולכת עם
נעריה ללישכת-העבודה, כדי שיקבלו פני-
קסי עבודה, מפני שנוכחותה מקנה להם
יותר ביטחון. כשמישהו מסתכסך בעבודה,
גאולה מרימה טלפון, שואלת, אומרת מילה,
מקלה את חומרת המצב.

החבורה הבוגרת של גאולה נמצאת
במיקוחה כבר שנתיים. חלקם כבר עוב-
דים, חלקם התארסו או התחתנו. לעיתים
קרובות היא ניגשת לבית ההורים, משור
חחת איתם, מנסה ליצור גשר טיפילי.

גאולה,

מלכת החבורה

לעומת העובדת הסוציאלית שעורכת כי
מיקרה הטוב, ביקור בית אחת לשבוע
ועוסקת בבעיות החיצוניות של המשפחה,
כמו הטבת תנאי המגורים, או המלצה על
קיצבות שונות, הרי גאולה היא בת מי-
הבית, מכירה את הבעיות לפני ולפנים.
בפניה לא משחקים או מתהדרים, ואף
(המשך בעמוד 64)

לי כאן, ארבעה חודשים חיפשתי את עצמי
וניסיתי לאתר מקומות עבודה, כאשר נתי-
קלתי במודעה בעיתון, שדרשה מדריכי-
חבורות רחוב, פניתי בכתב והוסבר לי,
שהכונה למדריכים ולא למדריכות. התי-
עקשתי לקבוע שיחה עם לישכת-הסעד ביפו
ולא הרפיתי מהנושא. ניסו להרתיע אותי,
אמרו לי שאין זו עבודה מתאימה לאשה,

מורים ובמישחקים. „אחרי שנה חשבתי לא
לחזור יותר, אבל רק צילצלו אלי, חזר-
תי. זה דבר שטובע בך“, היא מעירה כי-
גאוה.
הגעועים גברו וגאולה שבה לארץ
מתוך מטרה כרוכה לתרום את חלקה
ביישובי-ספר, אך ציפתה לה תקופת הסי-
תגלות קשה: „מסתבר שלא בדיוק היכו

ארה שם למשך שלוש וחצי שנים, עד
נסיעתה ללונדון. בלונדון עבדה פרק זמן
קצר כמספלת בילדים בבית יהודי, ומר-
בית הזמן עסקה בהדרכת נוער יהודי
מטעם הסוכנות בקייטנה שהתקיימה בחווה
מחוץ ללונדון. כל שבוע הגיע מחזור חדש
של תלמידים ותפקידה היה ליצור את
ההווי הישראלי בשירים, בריקודים, בסר-
ים